

Draga '86 z malo začetnico

Lahko bi rekli, da se je letos, poleg uradnih študijskih dnevov, odvijala druga, širšemu občinstvu manj znana Draga: Draga z malo začetnico. Čisto slučajno, brez vsakršne predhodne priprave se je že na dan predstavitve predavateljev zbrala v Finžgarjevem domu peščica mladih Slovencev, ki so čutili, da imajo nekaj skupnega, da jih veže potreba po razgovoru in navezovanju globljih medsebojnih stikov. Posebnost skupine pa je bila ta, da so prihajali od vsepovsod. Med nami so bili Slovenci iz matične domovine, iz zamejstva (Koroška, Gorica, Trst), posebno dragocena pa je bila prisotnost nekaterih zdomcev, ki spadajo že v drugo generacijo poveljnih izseljencev v Argentino. Vse je presenetila predvsem njih čista in jasna govorica, zavzetost za slovensko problematiko ter angažiranost na kulturnem in verskem področju. Ustvarila se je torej raznolika skupnost, ki sicer ni imela svojega programa (če izvezamo voden ogled tržaškega mesta in Rižarne), ki se je pa bogatila ob skupnih razgovorih, včasih pozno v noč. Vsakdo je prinesel kosček sebe, svoje izkušnje in probleme in s tem bogatil vse ostale.

Med drugim je bil govor o Dragi. Ocenili smo izbiro predavateljev in u-

gotovili, da je med letošnjimi najbolj izstopal teolog Drago Ocvirk. Splošno mnenje je bilo, da bi za prihodnje predlagali, naj bi vsako leto po možnosti nastopil tudi kakšen mlajši. Vsem s'a namreč ostala v spominu lanska nastopa mladih, zdomca Gregorja Batagelja in teologa Ivana Štuheca. Poleg vsega tega pa je bilo začutiti globoko potrebo po osebnih stikih in izmenjavi informacij o življenju mladine v treh Slovenijah. Pa tudi propaganda za vsakoletne študijske dneve naj bi se bolj organizirano izvajala.

Spontanost srečanja in perečnost vprašanj, ki so iz razgovorov izhajala, pričata o nujnosti takih in podobnih

trenutkov. Saj, ko govorimo o enotnem kulturnem prostoru in o narodni spravi, ne moremo mimo dejstva, da je prav mlajši rod tisti, ki je najmanj obremenjen s težo preteklosti. Ta je tudi v pojnosti svojih energij in idealov v prvi vrsti poklican, da se za take probleme zanima in to objektivno, brez olepšav in predsodkov. Predvsem pa se mora zavedati, da sta v bogastvu pluralizma idej potrebna resna zavzetost in ohranjanje lastne identitete. V tem vzdušju in s temi željami smo se v nedeljo zvečer poslovlili s trdno obljubo, da se bomo kaj kmalu spet srečali.

Marijan Kravos

Stiška srečanja '86

4.000 jih je bilo. Ves dan so skupaj molili in peli, iskali odgovor na različna vprašanja. Bili so mladi, bili so Slovenci. Med seboj se niso poznali in vendar so si bili edini in skupni hvalnici Očetu Stvarniku. Edinost, ljubezen in spoštovanje pa so si najbolj nazor-

no izkazali prav na koncu, le pol ure pred odhodom avtobusov in posebnih vlakov, ko so se v dolgi neprekinjeni verigi, z roko v roki poslovlili s Pesmi-jo slovesa.

Prišli so od vsepovsod: z Dolenjske, Gorenjske, Primorske, Štajerske, iz Trsta in Gorice, iz Celovca, pa tudi iz Argentine. Široka paleta slovenske mladine s celega sveta. Želja po podobnih srečanjih je velika. Na njih spoznaš veliko novih obrazov, predvsem pa lahko nekaj ur začutiš tisto veseljnost Cerkev, ki preraste vse meje. In to veseljnost poneseš domov v obljubi, da se bomo vsak dan spomnili drug na drugega z molitvijo angelskega češččenja opoldan ali pa tudi pozneje.

Tema letošnjega stiškega srečanja je bila vsekakor aktualna. Razlogi našega upanja: to je bila vodilna misel, o kateri so udeleženci razmišljali zjutraj v delovnih skupinah. Kako aktualna tema tudi za našo zamejsko stvarnost. Svet je izgubil upanje. Loteva se ga razočaranje, ki se izraža v begu iz družbenega življenja, kot zapiranje v zasebnost, v skrajnih primerih kot iskanje utehe v alkoholu ali mamilih. To vzdušje je čutili v zraku. Posredujejo nam ga radio, televizija, časopisi. Hudo je, ker se tako razpoloženje loteva tudi nas kristjanov. Tudi pri nas v Trstu je marsikdo dvignil roke in znak predaje in za

Življenje iz vere

Spoznati hočem Boga in svojo dušo. Nič drugega?

Nič in prav nič drugega (sv. Avguštin)

Verni kristjan si je več ali manj na jasnem, da je zanj življenje nekaj drugega kot za tistega, ki ne veruje. Včasih — ali pa tudi vedno — se zaveža ali pa vsaj rahlo slutiti, da razume samega sebe drugače kakor tisti, ki mu razodetje ni merilo za življenje.

Kristjan pozna vrednote, ki drugemu nič ne pomenijo, mora videti zlo v marsičem, o čemer drugi ne razmišlja, goji upe, ki so nekristjanu brezpredmetni. Razlikuje se po tem, kako se zaveda svojega bivanja, kako to življenje prešinja in kako ga do podrobnosti urejuje.

Čim bolj je zamotana sodobna duhovna situacija, tem bolj pomembna postaja kristjanu ta zavest. Z negativne strani se mora kristjan varovati, da ne bi zamenjal bistvenih vrednot z razvodenelostmi in ponaredki, v pozitivni smeri pa se mora čedalje bolj zavedati, kdo je.

Razum mora spoznati vse, kar je dostopno njemu, pa tudi srce mora dojeti tisti prav, za katerega razum ne ve.

Krščansko zavest upravičeno vzemirja nesmiselno kroženje okrog lastnega jaza, toda v nesmislu se razgrinjajo pristna vprašanja, ki čakajo na odgovor. Ko najde krščanska misel pravi odgovor zanje, bodo zgrešeni odgovori umolknili sami po sebi.

Iz revije »Kristjanova obzorja«, 1986, št. 4

dalje na naslednji strani

SREČNO POT!

Novo šolsko leto ponuja možnost nadaljnega delovanja dijakom in profesorjem slovenskih višjih srednjih šol na Tržaškem, ki so v dveh preteklih šolskih letih s svojim sodelovanjem in prispevanjem omogočili izid šestih številčk šolskega glasila Pot.

Kako je do tega prišlo, obračun opravljenega dela in pa načrte za bodočnost nam je vljudno podala **prof. Nada Pertot**, ki je na liceju France Prešeren dala pobudo za izid Poti in nosila v glavnem največjo težo pri urejanju tega glasila.

Vpr.: Profesorica Pertot, mladinska priloga Rast je ob izidu prve številke Poti z veseljem pozdravila novo šolsko glasilo, ki je, tako kot Rast, nudila možnost slovenskim dijakom, da na njenih straneh prosto izražajo svoje misli in svojim vrstnikom predstavijo svoje literarne stvaritve in poskuse. Bi nam, prosim, povedali, kako je prišlo do te zamisli? Hoče biti Pot nadomestilo Literarnim vajam, ki so že pred leti prenehale izhajati?

Stiška srečanja

trenutek pozabil, da je pravzaprav sam Kristus nekoč dejal, da ne prinaša na zemljo miru, ampak meč (Mt 10, 34). Kristijan se ne sme v še tako obupni situaciji nikoli predati ravnodušju, ampak se mora z veliko vero, velikim upanjem in neizmerno ljubeznijo lotiti dela. Predvsem upanje je pomanjkljivo! In kdo naj ga prinese temu razmajanemu svetu, če ne prav mladi rod? »Vrnite se domov kot nov rod, nov slovenski rod.« je dejal v svoji pridigi nadškof Šuštar, ki je ob koncu srečanja daroval slovesno mašo skupaj z drugimi slovenskimi škofi in 130 duhovniki, »z upanjem v srcu, z vero v prihodnost — kot rod prihodnosti, ki gradi svoje upanje na najvišjem temelju, Jezusu Kristusu ... Vrnite se domov kot rod, ki je zakoreninjen v Bogu, v naši slovenski zemlji, narodu in njegovi kulturi.« Naj bo to sporočilo, ki ga je iz Stične prinesla slovenski mladini v zamejstvu peščica tržaških in goriških udeležencev.

mak

Odg.: *Dijaki pišejo mnogo nalog, med katerimi izstopa marsikatera po vsebini in obliki. Želja, da bi te naloge prestopile meje posameznih razredov, pogojuje izhajanje Poti. Pot ni nadomestilo Literarnih vaj, hoče le napolniti eno izmed vrzeli v stikih med šolo in našo javnostjo. Mlade želi spodbujati k pisanju in jih nagrajevati tudi na tak način za trud.*

Vpr.: Ste pri svojem delu naleteli na morebitne tehnične težave? Kakšen je bil odziv kolegov? Vemo, da je naletela Pot tudi na manjšo polemiko ...

Odg.: *Tehnične težave smo premoščali skupno z dijaki in kolegi, ki so zelo radi pomagali. Polemika je razčistila nekaj nesporazumov.*

Vpr.: Kaj pa odziv dijakov, sodelavcev?

Odg.: *Dijaki sodelujejo predvsem s posredovanjem profesorjev.*

Vpr.: Prva številka je napovedovala izbor domačih in šolskih nalog dijakov liceja France Prešeren v Trstu. So prišli kasneje tudi druge vrste izdelki, nalašč napisani za Pot?

Odg.: *Ne verjamem, da bi izšli v Poti izdelki napisani prav za to glasilo. Vabili smo dijake, naj pišejo o prebranih knjigah, predstavah, o življenju na šoli, in to je mogoče izzvalo nekaj prispevkov. Tudi pesmi niso povezane z delom v šoli in pomenijo vedno veliko presečenjenje. Zelo sproščeni so dijaki tudi v likovnih izdelkih, saj je bilo samo za naslovno stran polno predlogov.*

Vpr.: Kako bi ocenili opravljeno delo, predvsem z lastnega vidika in občutka, če bi morali potegniti obračun vloženega truda?

Odg.: *Delo je vsekakor pozitivno. V mladih ljudeh je toliko bogastva, da ga je potrebno samo malo uravnati, pa so sadovi takoj vidni. Mojega truda pri tem res ni bilo veliko, saj so tehnične težave premagovali dijaki sami s prof. Markom Tavčarjem vred. Meni je bilo lahko samo prijetno, saj sem jih pri tem delu spoznavala v povsem drugi luči.*

Vpr.: Novo šolsko leto, pa tudi pristop novih, svežih moči in idej, ki na-

stopijo ob vsakoletnem naraščanju prvih razredov, odpirata veliko možnosti za nadaljevanje začetnega dela. Kakšne načrte imate za naprej?

Odg.: *Ko bo šolsko leto steklo in se bo nabralo nekaj izdelkov, bo izšla nova številka. Zdaj sem predvsem pod vtisom vsakoletnih začetnih težav in sprememb na šoli. Žal mi je, da ni več v profesorskem zboru nekaterih zelo delavnih in prizadevnih kolegov.*

Zelo lepo je slišati zgornjo trditev prof. Pertotove, ki ugotavlja, da je v mladih ljudeh veliko bogastva, ki ga je treba le nekoliko uravnati. Kot smo tuči zvedeli, bo izšla nova številka Poti, ko se bodo nabrali potrebni izdelki. Od dijakov je sedaj torej odvisna vsebina in kvaliteta šolskega glasila, ki si od njih pričakuje čim večjo zavzetost in dobro voljo pri pisanju najrazličnejših nalog, obenem pa aktiven in plodnososten pristop k številnim problemom, ki morajo zanimati tudi mladega človeka. Ni dovolj o tem razmišljati, treba je svoja spoznanja in svoja mnenja znati posredovati drugim. K temu lahko v širšem krogu pripomore prav pisanje, ki obenem nudi mlademu človeku možnost vežbanja in preverjanja jezika. Pogumno torej na delo in srečno ... Pot!

(M. D. L.)

***

Triglavskim junakom

Pavel, Adrijano in Andrej so se peš na Triglav podali, da bi se pred prijatelji lahko malo pobahali.

Hodit' peš do Triglava res junaška je to reč, vendar pravijo tud' sami: »Na Triglav peš nikdar več!«

Tisti, ki smo v Trstu ostali, smo razglednico dobili, da b' se lahko tudi mi z njihovim uspehom veselili.

Adrijano, Pavel, Andrej kar korajžno vi naprej, ker pogum vam res ne manjka: »Hitro peš do Mont Blanca!!!«

Eden, ki je ostal v Trstu

MOJA HOJA NA TRIGLAV

Dne 19. septembra 1986, ob 15. uri, so trije devetnajstletni Tržačani, Adriano Kovačič, Pavel Pisani in Andrej Zugna, stopili na vrh Triglava. Do čem prav nič posebnega. Toda do najvišje ležečega koščka slovenske zemlje so dospeli peš iz Trsta preko Gorice, Kanala, Tolmina, planine Razor, Komne, Doline Triglavskih jezer, Hribaric in Doliča, kar ni čisto vsakdanja stvar. Vprašanje, ki sedaj skoraj avtomatično pride na misel, je: »Zakaj se človek odpravi na 120-kilometrsko pot z 20 kilogrami na ramah?« Morda zaradi želje po pustolovščini. Morda zaradi iskanja meja svojih sposobnosti. Morda zaradi stremljenja po originalnosti. Ali pa enostavno zaradi želje po nekoliko drugačnem, nevsakdanjem potovanju.

Vsak od teh navedenih vzrokov ima svoj delež pri naši odločitvi, da pride-mo peš od doma do Triglava. In čeprav so nam pred odhodom mnogi zatrjevali, da tako dejanje nima nobenega konkretnega smisla, da je dandanes pešačenje povsem nepotrebno in da celo ni več v modi, iz večletne izkušnje s skavtskih potovalnih taborov menim, da daje hoja, še posebno na dolge razdalje, veliko osebne obogatitve v vseh smislih. Skoraj neverjetno je, koliko novih podrobnosti razkrije pokrajina, če po njej hodiš, namesto da bi se vozil z avtomobilom oz. z vlakom. Hoja pomeni tudi stik z ljudmi, po drugi strani pa je to velik fizični napor, ki prinaša s seboj tudi trpljenje. Nobenega dvoma pa ni, da podari z muko dosežen cilj neskončno večje za-doščenje od tistega, do katerega si dospel z relativno lahkoto. Torej, kje so pa ovire, da bi se ne odpravili na

Srečno na vrhu Triglava

pot, ki je bila iz fizičnega vidika vsem trem dosegljiva?

Na to dolgo pot smo se podali brez nuje: uspeh »odprave« je pomenil zgolj prihod na vrh, ne glede na porabljen čas. Tudi optimizma, neobhodno potrebnega faktorja v podobnih situacijah, nam ni manjkalo. Osebnost sem bil

pred odhodom mnenja, da bi nam spodletelo, edino če bi se moralo pripetiti kaj nepredvidljivega, od nas povsem neodvisnega. Tega svojega prepričanja nisem opustil niti med tistim strašnim korakanjem po asfaltni cesti, ki nam je uničevala stopala. Ko smo izbrali 80-kilometrski asfaltni trak od Trsta do Tolmina (možna varianta), smo vedeli, kaj nas čaka. Po pričakovanju je bil torej ta del najtrši. Kljub temu pa nismo doživeli nobene krize ... Ko pa se je po Zatoľminu črni asfalt spremenil v bel makadam, so bile tudi težave v glavnem mimo. Vsakomur je znano, da je hoja v gorskem svetu pravi užitek. Od Tolmina do Triglava je šlo vse »kot po olju«, če izvezamemo nekatere vremenske in zdravstvene zapletljave, zaradi katerih smo morali prebiti v Tržaški koči na Doliču 24 ur več, kot bi jih sicer prebili v normalnih pogojih.

Enodnevna zamuda pa ni v ničemer skalila enkratnega za-doščenja ob prihodu na tisto koto 2.864 m, za katero je bilo treba nad 150.000 korakov. Občutki tiste ure, ki smo jo prebili ob sivem Aljaževem stolpu, so toliki in tako raznoliki, da bi jih bilo praktično nemogoče spraviti v strnjeno celoto. Krivično bi jih bilo tudi objaviti, saj spadajo le v subjektivno sfero. Zač-oščenje je bilo pa neizmerno veliko, to lahko vsem zagotovim!

Andrej Zugna

RAST, mladinska priloga Mladike 8 - 1986. Pripravlja uredniški odbor mladih. Tisk Graphart, Trst, oktober 1986. To številko je uredil Marko De Luisa.

Nova sezona Slovenskega kulturnega kluba

Letoňnja sezona Slovenskega kulturnega kluba bo potekala v znamenju proslav tridesetletnice njegovega obstoja. Jeseni leta 1956 je namreč profesor Peterlin — po uspelem študijskem letovanju v Ukvah — s skupino dijakov uresničil zamisel o klubu, ki bi združeval višješolsko pa tudi de-avsko mladino in ki bi se redno sesijal na kulturnih večerih.

Člani današnjega Kluba smo sklenili, da v tem letu pošteno oživimo njegovo delovanje. Da bi pritegnili čim večje število dijakov, akademikov in mladih ljudi sploh, bomo skušali organizirati take večere, ki bodo res vsem všeč. V ta namen izvajamo že majhno anketo na vseh naših višjih srednjih

šolah, da bi izvedeli, česa si mladi najbolj želijo. Tem željam bomo skušali tudi ugoditi.

Zaenkrat smo imeli dva sestanka. Prvi je bil družabni večer s plesom, drugi pa srečanje s tremi mladimi fanti, ki so šli peš od Trsta do vrha Triglava. Oba večera sta dobro uspela. Obisk je bil nadpovprečen in večina je izjavila, da se je zabavala. Med našimi najbližjimi načrti je srečanje s koroško dijaško mladino v okviru Koroških dni (gostitelji so skupaj z nami tudi Tržaški skavti).

V tem letu bi se radi predstavili tudi širšemu občinstvu z javnimi nastopi, razstavami, kulturnimi večeri itd. V naših načrtih je slovesna proslava 30 let-

nice SKK, na katero bi radi povabili čim več bivših članov in prijateljev. V okviru SKK delujejo tudi literarni, likovni in gledališki krožek. Prva dva nameravata pripraviti likovno razstavo in literarno-glasbeni večer, gledališki krožek pa je že začel z vajami za odrsko uprizoritev Preglove uspešnice Geniji v kratkih hlačah.

Med gotovimi datumi naj omenimo še martinovanje, ki bo 8. novembra, in šaljivo miklavževanje, ki bo 6. decembra. Poleg tega bomo imeli še srečanja z mladimi sovrstniki, predavanja, okrogle mize, diskusije in, seveda, zabavne in družabne večere. Mislimo, da bo letos res vsakdo našel pri nas kaj, kar ga zanima.

Tabor Viskorša 1985

SPOZNAVANJE OKOLJA

27.7.1985: Danes je na dnevnem redu odkrivanje okolja. Kot običajno razdelimo naslove posameznim vodam in razložimo metode raziskovanja. Težave so posebno pri tistih vodih, ki jih pretežno sestavljajo mladi, komaj srednješolci. Tem damo bolj preproste teme raziskovanja: Viškorša, ki je bila ena največjih in najštevilnejših vasi v Karnajski dolini, pravzaprav v Benečiji nasploh, je zdaj, kot druge vasi tega področja, je bleda senca tega, kar je vas bila. V poletnih mesecih se sicer nekoliko obljudi, saj prihajajo domačini na počitnice od blizu in daleč tudi iz daljnih evropskih držav, predvsem iz Francije in Belgije.

Večina vodov najde največ informacij pri gospodu Arturu Blasuttu, duhovniku, ki pomeni steber slovenstva v teh krajih. Vsi vodi ali skoraj vsi na koncu pridejo k njemu, ker jih vaščani skoraj za vsako temo pošiljajo k njemu, ker da »vam bo on najbolje povedal«.

Stanje, ki je razvidno iz zbranih poročil, je precej popolno, vodi, predvsem pa njihovi vodniki in vodnice, so se precej potrudili in pripravili dovolj zanimiva in natančna poročila. Najbolj zanimiva točka tega dne je pravzaprav stik z vaščani. Zanimivo je, da so ne-

kateri pripovedovali, kako so nekatere starejše osebe začele govoriti v skoraj razumljivi slovenščini, potem, po nekaj stavkih, prešle na narečje, ki mu otroci niso mogli slediti, nato pa govorili dalje v italijanščini. Mladi sploh razen nekaj redkih izjem ne razumejo in ne govorijo narečja, niti najosnovnejših pojmov in besed. Rekli so tudi, da je v vasi nekaj starejših ljudi, ki zelo dobro govorijo slovensko, tako da se njihovo govorjenje približuje celo ustaljenemu pogovornemu jeziku. Neki gospod je povedal, da se je naučil po slovensko govoriti, ker se je v Nemčiji, kjer je delal, vključil v slovensko izseljeniško društvo, ki so ga v glavnem sestavljali ljudje iz osrednje Slovenije. Zelo dobre stike pa smo taboreči izvidniki in vodnice ter njihovi voditelji navezali s tistimi štirimi otroki, ki obiskujejo slovensko šolo v Gorici. Skupno iz vse Benečije zahaja v šole v Gorico nekaj čez dvajset učencev in dijakov. Predstavljajmo si, kaj to pomeni za njihove družine in nje same, pa bomo razumeli, kaj ti ljudje žrtvujejo, da so deležni slovenskega pouka.

Popoldne se pripravljamo na nedeljsko sveto mašo. Imeli jo bomo v cerkvi v Viškorši. Z gospodom don Mariom smo se zmenili, da bomo sodelovali

pri maši s petjem, branjem beril tudi v slovenščini in nekaterimi prošnjami. Posebno petje skušamo čim bolj pripraviti. Verjetno ne bo večjih težav, še posebej, če pridejo na obisk iz Trsta še nekateri starejši bratje in sestre, pevci in kitaristi, da bo pri maši čim lepše. Posebej se pripravlja tudi skupina, ki bo šla k maši v Bardo, prof. Černo nas je namreč prosil, če bi lahko tudi pri tej službi božji sodelovali s petjem in seveda s prisotnostjo. Vtis imamo, da veliko dajo na to, da bi ljudje videli in razumeli, da Slovenci, ki prihajajo iz Trsta in drugod, niso nevarni ali protiversko nastrojeni. Ustvariti je treba zaupanje, ki so ga zaradi zgodovinskih dogodkov in demagoških parol s strani italijanskih politikov in nacionalistov v teku stoletij asimilirali in predstavljajo sestavni del mišljenja teh ljudi. Vsi pa vemo, kako težko je porušiti predsodke.

* * *

Irene Pecchiar

Pesimistični trenutki

Življenje prekratko je,
da bi živeli.

— O —

Pozabi ne nihče,
če vrgel mu v srce
kamenje slab trenutek je.

— O —

Veter šumi,
veter kriči,
veter besni:
prerokuje nam
puste ledene dni.

REŠITEV KRIZANKE IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

KRIZANKA (M. T.)

B	E	N	E	Š	K	A	S	L	O	V	E	N	I	J	A	S	
A	K	R	O	P	O	L	A	V	R	T	V	A	Ž	E	N		
R	L	L	E	B	D	E	T	I	N	J	A	M	L	J	E		
D	E	T	A	O	I	D	E	A	N	N	A	S					
O	K	S	E	R	P	T	K	O	P	T	I	A	T				
A	V	R	I	D	I	P	S	L	R	C	I	U	O				
V	I	D	E	D	O	H	I	C	D	I	A	U	R				
A	K	U	T	K	R	O	K	E	T	N	M	K					
B	T	A	B	U	O	J	S	T	I	K	S						
A	D											M	O	R	E		

Lučka Poznič

Sanje prihodnosti

Sezuli smo si čevlje, da bi znova začutili zemljo pod nogami. Zemljo, ki žge...

Če bi ne vedeli, kdo smo in od kod prihajamo, potem bi mirno hodili po tujih — domači zemlji. Po svoji zemlji. Tako pa moramo vedno znova začutiti, da jo ljubimo prav zaradi tega, ker je bila prva in edina, ki nam je dajala življenje. Naučili smo se klicati jo po lastnem imenu in sedaj bi ne mogli v tujem jeziku spregovoriti njenega imena. Ne moremo biti tujci na svoji zemlji. Bilo bi krivično do nje, kakor bi bi o krivično, ko bi ne ljubili zemlje, ki nam je bila odvzeta zaradi svobode.

In še danes so ljudje, ki ne vedo, kaj je svoboda. Kakor bi ne vedeli, da morajo leteti, ker poznajo le ptice s prestriženimi peruti...

Bilo pa je proti večeru tistega dne, ko so ptice morale vzleteti. Letele so nad vodami in plavale tako daleč, da so pustile rdeče morje za seboj. Prišle so v svobodo noči. In kakor bi ne vedele, da le v temi ustvarjaš sanje, tako so nas ustvarile.

Sanje prihodnosti. Prihodnost so obdarovale s svobodo in zato nas naša

zemlja žge. Če bi ne vedeli, od kod smo in od kod prihajamo, bi ne bili njihove sanje prihodnosti. Če bi ne vedeli vsega tega, bi se nam ne bilo treba sezuti in bi nas naša zemlja ne žgala. Njim pa se ni treba sezuti, ker izhajajo iz tiste zemlje, po kateri so in ljubijo tisto, ki jim je dala moč ustvarjanja. Moč ustvarjanja sanj. In naše sanje? Njihova zemlja. Kraj, kjer pticam počasi znova rastejo peruti. A kaj, ko ne vedo, da morajo leteti in kam morajo leteti! Jim moramo tudi mi pomagati?

Nekoč so šle čez rdeče morje v noč. Mi pa smo prišli, ko se je začelo daniti. Začutili smo, da zemlja žge in da naše sanje terjajo svobodo. Sedaj, ko so nas naučili leteti tako visoko, da lahko osvojimo to našo domačo zemljo, bi našega letenja ne mogli dati v zameno. Naše Alpe so namreč Andj, naš Jadran je Atlantik in naše letenje je svobodni duh. Naša kri pa je tudi del Slovenije.

Si vedel to, predragi brat?